

Arrest

nr. 89 121 van 4 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 mei 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij dient op 19 november 2009 een eerste asielaanvraag in België in.

Op 26 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 22 december 2010 wordt het beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 53 624.

Op 24 februari 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 6 mei 2011, met kennisgeving op dezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.H.M.H.W. (...)

geboren te Bagdad, op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.02.2011 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 19.11.2009 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem op 26.08.2010 echter zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 27.09.2010 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 24.12.2010 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 24.02.2011 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen in Irak nog steeds actueel zijn; betrokkene recent zou vernomen hebben dat zijn broer A. (...) vermist is en wellicht door extremistische moslims of milities; betrokkene echter geen enkel begin van bewijs weet aan te brengen teneinde deze bewering te staven; betrokkene daarnaast verwijst naar een dreigbrief die zijn vrouw zou ontvangen hebben; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een kopie van deze dreigbrief naar voren brengt, alsook een kopie van de klacht die zijn vrouw hiertegen zou hebben ingediend bij de politie; betrokkene tevens een kopie van een verslag van de huiszoeking aanbrengt, die zou hebben plaatsgevonden na de aanklacht i.v.m. de dreigbrief; hierbij dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van een kopie gering is, aangezien op die basis onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; betrokkene als volgt ook verwijst naar zijn psychische toestand en hieromtrent een medisch rapport naar voren brengt; hierbij dient gesteld te worden dat het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift verzoekt de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van beide partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar middel, dat bestaat uit twee onderdelen, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de “onjuiste, gebrekkige of ontbrekende

motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991.” Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens uitdrukkelijk de schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 aanvoert.

Het middel luidt als volgt:

“1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995- 96, 49) .

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

De gemachtigde van de minister achtte het gepast in voorliggend dossier over te gaan tot een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring door te stellen dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt sinds zijn eerste asielaanvraag.

Verzoeker heeft ter staving van zijn tweede asielaanvraag volgende stukken voorgelegd:

Een kopie van de dreigbrief die zijn vrouw heeft ontvangen;

Een kopie van de klacht die zijn vrouw heeft neergelegd bij de politie naar aanleiding van de dreigbrief;

Een bewijs dat naar aanleiding van de klacht een huiszoeking heeft plaatsgevonden;

Een medisch verslag waaruit blijkt dat verzoeker ernstig lijdt onder de situatie.

Daarbij heeft verzoeker meegedeeld dat zijn broer A. (...) is vermist. De DVZ deelt mee dat verzoeker deze bewering niet kan staven. Verzoeker repliceert dat op hem geen onmogelijke bewijslast kan gelegd worden. Hij deelt mee dat het medisch attest getuigt van het feit dat hij de waarheid spreekt. Hij gaat psychisch onderdoor aan de vele problemen die hij kent.

De verzoeker dient de waarheid te spreken en zijn medewerking te verlenen aangaande een reconstructie van de feiten. Verzoeker heeft in elk geval zijn plicht gedaan.

De gemachtigde van de minister dient de waarheidsgetrouwheid van verzoeker te evalueren en een evaluatie te maken van alle stavingsstukken die werden overgemaakt. Hij dient daarbij aan verzoeker het voordeel van de twijfel te gunnen om alle objectieve en subjectieve criteria die aan de basis liggen van elk individueel geval bloot te leggen.

Het feit dat zijn echtgenote recent een dreigbrief heeft ontvangen, toont aan dat zijn problemen nog steeds actueel zijn.

Het middel in gegrond.”

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In een ‘enig’ (samen genomen) middel acht verzoeker de formele motiveringsplicht, vervat in artikel 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, geschonden.

Desbetreffend wijst de verwerende partij er vooreerst op dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft om de bestuurde een zodanig inzicht te geven in de motieven van die beslissing dat laatstgenoemde in staat is terdege te oordelen of het zinvol is zich tegen de beslissing te verweren met de door het recht ter beschikking gestelde middelen door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, TB.P. 1996, 698; R.v.St. nr. 45.899, 31.1.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn tweede asielaanvraag niet in overweging is genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Uit de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat er rekening werd gehouden met de door verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag aangebrachte stukken, en wordt er verduidelijkt waarom deze niet in aanmerking kunnen worden genomen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De bestreden beslissing werd dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat betrokkene op 19.11.2009 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem op 26.08.2010 echter zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 27.09.2010 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 24.12.2010 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 24.02.2011 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen in Irak nog steeds actueel zijn; betrokkene recent zou vernomen hebben dat zijn broer A. (...) vermist is en wellicht door extremistische moslims of milities; betrokkene echter geen enkel begin van bewijs weet aan te brengen teneinde deze bewering te staven; betrokkene daarnaast verwijst naar een dreigbrief die zijn vrouw zou ontvangen hebben; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een kopie van deze dreigbrief naar voren brengt alsook een kopie van de klacht die zijn vrouw hiertegen zou hebben ingediend bij de politie; betrokkene tevens een kopie van een verslag van de huiszoeking aanbrengt, die zou hebben plaatsgevonden na de aanklacht i.v.m. de dreigbrief hierbij dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van een kopie gering is, aangezien op die basis onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld, betrokkene als volgt ook verwijst naar zijn psychische toestand en hieromtrent een medisch rapport naar voren brengt; hierbij dient gesteld te worden dat het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

In toepassing van art. 51/8 Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, moet een tweede of volgende asielaanvraag steunen “op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”, alsook dat “de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging” in de zin van de Vluchtelingenconventie dd. 28.07.1951 “of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade” zoals bepaald in artikel 48/4 (onderlijning toegevoegd).

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, inderdaad geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker beperkt zich ertoe te stellen dat ‘op hem geen onmogelijke bewijslast kan gelegd worden’, dat de gemachtigde ‘de waarheidsgetrouwheid van verzoeker dient te evalueren en een evaluatie dient te maken van alle stavingsstukken’, alsook dat het gegeven dat ‘zijn echtgenote recent een dreigbrief heeft ontvangen, aantoont dat zijn problemen nog steeds actueel zijn’.

Er dient evenwel voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient hij: nieuwe gegevens aan te brengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Met verwijzing naar deze wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoeker “geen nieuwe gegevens aanbrengt (...)” werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, dit inachtgenomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Zijn beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de in casu bestreden beslissing, en hij weerlegt met zijn vage en ongestaafde beschouwingen de motieven van de beslissing niet. Het is daarenboven allerm minst onredelijk van de gemachtigde om te vereisen dat verzoeker minstens een begin van bewijs voorlegt van zijn beweringen, en dat kopieën onvoldoende bewijskracht hebben.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van de in casu bestreden beslissing geheel handelde binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, en deugdelijk werd gemotiveerd.

Inzake de vermeende schending van art. 149 van de (gecoördineerde) Grondwet, laat de verwerende partij tot slot nog gelden dat dit artikel de jurisdictionele motiveringsplicht betreft en het derhalve niet kan worden toegepast t.a.v. bestuurshandelingen, hetgeen de in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ontegensprekelijk uitmaakt. Dit onderdeel van het middel van verzoeker faalt dan ook naar recht.

Het middel kan niet worden aangenomen.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging wordt genomen daar zij geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerste asielprocedure waarin zij had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/8 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek naar de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bij het vaststellen of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet wordt de bevoegdheid van de gemachtigde uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Uit de bepaling van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De

mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwe gegevens, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"(...)

betrokkene op 24.02.2011 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen in Irak nog steeds actueel zijn; betrokkene recent zou vernomen hebben dat zijn broer A. (...) vermist is en wellicht door extremistische moslims of milities; betrokkene echter geen enkel begin van bewijs weet aan te brengen teneinde deze bewering te staven; betrokkene daarnaast verwijst naar een dreigbrief die zijn vrouw zou ontvangen hebben; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een kopie van deze dreigbrief naar voren brengt, alsook een kopie van de klacht die zijn vrouw hiertegen zou hebben ingediend bij de politie; betrokkene tevens een kopie van een verslag van de huiszoeking aanbrengt, die zou hebben plaatsgevonden na de aanklacht i.v.m. de dreigbrief; hierbij dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van een kopie gering is, aangezien op die basis onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; betrokkene als volgt ook verwijst naar zijn psychische toestand en hieromtrent een medisch rapport naar voren brengt; hierbij dient gesteld te worden dat het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. (...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag volgende documenten als nieuwe elementen aanbrengt:

- Een psychiatrisch rapport betreffende de verzoekende partij van 7 februari 2011 opgesteld door dr. A.C.;
- Een kopie van een onvertaald document waarop handgeschreven vermeldt staat *"Kopie, Dreigbrief gericht aan mevrouw Kv"*;
- Een kopie van een onvertaald document waarop handgeschreven vermeldt staat *"Kopie, aangiftebrief van mevrouw Kv aan politie"*;
- Een kopie van een niet-vertaald document waarop handgeschreven vermeldt staat *"Kopie, Verslag van huiszoeking door politie"*.

Zij verklaart bij haar verhoor naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag op 22 maart 2011 dat zij drie dagen voordien heeft vernomen dat haar broer A., die net als verzoekende partij kapper is, vermist is. De verzoekende partij stelt dat zij en haar broer vaak bedreigd werden in Irak omwille van het feit dat zij vrouwenkappers waren en omwille van hun Sjiitische geloof en hun aanhang bij de Sjiitische partij Hizb Aldaawa. Zij wijst eveneens op de dreigbrief die haar vrouw heeft ontvangen en waarvoor aangifte werd gedaan bij de politie, en de desbetreffende kopies die zij bij haar tweede asielaanvraag toevoegde.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds bij haar verhoor op 12 juli 2010 door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zij Irak ontvluchtte omdat zij bedreigd zou zijn geweest omwille van haar werk als kapper en omwille van de politieke activiteiten van haar vader. In de vragenlijst van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2010 wordt eveneens het volgende vermeldt: *"Wij hadden problemen omwille van de politieke activiteiten van mijn vader en van mijn broer. (...) Daarnaast was ik een kapper voor vrouwen en dat wordt momenteel in Irak ook als iets slechts beschouwd. Zij zoeken mij omwille van mijn vader, mijn broer en mijn beroep. (...) Zij hebben vroeger reeds verschillende kappers van onze wijk*

vermoord.” Ook bracht zij bij haar eerste asielaanvraag haar kappersdiploma bij. Waar de verzoekende partij dus bij haar tweede asielaanvraag, die aanleiding gaf tot de bestreden beslissing, als nieuw element lijkt aan te geven dat zij en haar broer bedreigd worden omwille van hun beroepsactiviteit als kapper, waarvan zij bovendien niet aantoonde dat zij dit beroep nog effectief uitvoert, wijst de Raad er op dat zij dit reeds aanbracht bij haar eerste asielaanvraag, zodat dit geenszins als nieuw element kan worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Verder voert de verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag aan dat haar vrouw in januari 2011 schriftelijk bedreigd werd door de groepering Ansar Alsunah, waarbij zij een kopie van de onvertaalde ongedateerde dreigbrief, van de onvertaalde aangifte ervan bij de politie en van het onvertaalde verslag van de huiszoekingen die naar aanleiding van de bedreiging gebeurden aan haar aanvraag toevoegde. De Raad merkt op dat uit de uiteenzetting van de verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag niet blijkt dat zij zelf bedreigd wordt, maar dat zij integendeel stelt dat haar echtgenote bedreigd wordt. Zij maakt geenszins aannemelijk dat de bedreigingen naar haarzelf gericht zijn, zodat het niet onredelijk overkomt dat de dreigbrief en de ermee gerelateerde documenten door de verwerende partij niet in aanmerking worden genomen als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bij de behandeling van de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij. In elk geval stelt de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze dat geen rekening kan gehouden worden met kopies. Het is immers niet kennelijk onredelijk te stellen dat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Bovendien kan uit het administratief dossier, dat slechts een kopie van een document bevat waarop handgeschreven vermeldt staat “*Kopie, Dreigbrief gericht aan mevrouw Kv*” en dat is opgesteld in het Arabisch, niet afgeleid worden wanneer het is opgesteld of verstuurd, en maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk van wanneer het dateert, zodat niet kan worden nagegaan of de bedreigingen nieuwe gegevens betreffen die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen.

Louter ten overvloede wijst de Raad er op dat hij, met toepassing van artikel 39/18, derde lid juncto artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet geen rekening kan houden met deze onvertaalde teksten gezien zij niet vergezeld zijn van een vertaling.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat het medisch attest dat zij bij haar tweede asielaanvraag voegt, getuigt van het feit dat ze de waarheid spreekt en dat zij psychisch onderdoor gaat aan de vele problemen die ze kent, wijst de Raad op het bestaan van de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de verzoekende partij een aanvraag kan indienen om een verblijfsrecht om medische redenen te bekomen. In casu betreft de bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij omtrent de medische problematiek die zij bij haar tweede asielaanvraag aanbrengt als zijnde een nieuw element om haar aanvraag in overweging te nemen niet aantoonde dat deze is ontstaan naar aanleiding van feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen.

De verwerende partij hoeft aan de verzoekende partij geenszins het voordeel van de twijfel te gunnen, zoals deze laatste – foutief – beweert. Bovendien kan de verwerende partij ook gevolgd worden waar zij stelt dat de bewijswaarde van kopies gering is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij motiveert waarom de door de verzoekende partij voorgelegde elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Het voorgaande in acht genomen is het bijgevolg niet kennelijk onredelijk te stellen dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerste asielprocedure. Zij maakt niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

De gemachtigde van de staatssecretaris kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, wijst de Raad er op dat artikel 149 van de Grondwet, dat specifiek betrekking heeft op vonnissen, niet toepasselijk is op administratieve beslissingen (R.v.St., nr. 150.529 van 21 oktober 2005).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

M. BEELEN